

แนวหน้า

Naew Na
Circulation: 900,000
Ad Rate: 1,250

Section: First Section/ภาพ-ข่าวสังคม

วันที่: พฤหัสบดี 30 มีนาคม 2566

ปีที่: 44

ฉบับที่: 15308

หน้า: 4(บนขวา)

Col.Inch: 39.08 Ad Value: 48,850

PRValue (x3): 146,550

ศิลปิน: ชาว-ดำ

ภาพข่าว: บุคคลแนวหน้า: สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราช...

บุคคล แนวหน้า

สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินไปทรงปาฐกถา หัวข้อ “ศิลปะและศาสตร์แห่งการเปลี่ยนแปลงงานต้นฉบับที่มีบริบททางวัฒนธรรม” ในวาระครบรอบ 60 ปี การสถาปนาคณะ ศิลปศาสตร์ และพระราชนัดดาเข็มเชิดชูเกียรติแก่ผู้ทำคุณประโยชน์ให้แก่คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และ ศิษย์เก่าดีเด่น ณ หอประชุมใหญ่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 27 มีนาคม 2566

‘บ้านาญแห่งชาติ’ดูแลสูงวัย (1)เหตุผลที่ไทยจำเป็นต้องมี

การเมืองไทยเข้าสู่ช่วงแข่งขันแบบเต็มสูบ หลังมีการยุบสภาเมื่อวันที่ 20 มี.ค. 2566 ตามด้วยการประกาศวันเลือกตั้งใหญ่ หรือการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) ในวันที่ 14 พ.ค. 2566 ซึ่งบรรดาพรรคการเมืองก็คงเพิ่มความเข้มข้นในการหาเสียงมากขึ้น หลังจากที่ได้เริ่มไปบ้างแล้วในช่วง 2-3 เดือนล่าสุด โดยเฉพาะการ “เปิดนโยบาย” แบบ “เกทับ” พรรคหนึ่งให้เท่านี้ อีกพรรคให้มากกว่า และต่อมาก็มีพรรคที่ให้มากขึ้นไปอีก

“ผู้สูงอายุ” ก็เป็นอีกกลุ่มเป้าหมายทางคะแนนเสียงของพรรคการเมือง เพราะหากดูข้อมูลที่เปิดเผยโดย กรมกิจการผู้สูงอายุ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (พม.) จะพบว่า ณ สิ้นปี 2565 ประเทศไทยมีประชากรสูงวัย อายุ 60 ปีขึ้นไปถึง 12,519,926 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 18.94 ของประชากรทั้งหมด 66,090,475 คน ถือว่าไม่น้อยเลยทีเดียว ยังไม่ต้องนับเรื่องของ “สังคมสูงวัย” ที่จำนวนผู้สูงอายุจะยังคงเพิ่มขึ้นไปอีกในหลายปีข้างหน้า หลังจากนั้น และรวมถึง “ลูกหลาน” ประชากรวัยแรงงานที่ต้องดูแลพ่อแม่ญาติผู้ใหญ่ที่แก่ชรา

เพราะในปัจจุบันผู้สูงอายุมีสิทธิได้รับ “เบี้ยยังชีพ” แบบขั้นบันได เช่น 600 บาทต่อเดือน เมื่ออายุ 60-69 ปี, 700 บาทต่อเดือน เมื่ออายุ 70-79 ปี, 800 บาทต่อเดือน เมื่ออายุ 80-89 ปี และ 1,000 บาทต่อเดือน เมื่ออายุ 90 ปีขึ้นไป นั่นต้องยอมรับว่า “ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพ” กลายเป็นภาระของลูกหลานที่ต้องส่งเงินมาเลี้ยงดูซึ่งที่ควรจะได้เก็บออมเงินสร้างเนื้อสร้างตัวของตนเอง แต่คำถามคือ “นโยบายเกทับทั้งหลายจะหาเงินจากไหนมาจ่าย?” ไม่ว่าจะเป็นพรรคที่เสนอเพิ่มเป็น 1,000 บาท หรือ 3,000 บาท ในทุกช่วงอายุ หรือบ้างก็จ่ายตั้งแต่ 3-5 พันบาท ตาม

ช่วงอายุก็ยังมี

เมื่อช่วงบ่ายวันที่ 23 มี.ค. 2566 ที่ผ่านมายุวิวิจัยความเหลื่อมล้ำและนโยบายสังคม คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (สช.) ได้เปิดเผยรายงานผลการศึกษาค้นคว้าวิจัย “การวิเคราะห์ช่องว่างทางการคลัง แหล่งรายได้ และความเป็นไปได้ทางเศรษฐศาสตร์ การเมืองของการจัดตั้งระบบบ้านาญแห่งชาติ โดยคำนึงถึงผลกระทบของ COVID-19 ที่มีต่อผู้สูงอายุ” โดยมีอาจารย์ 2 ท่านจากคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คือ ผศ.ดร.ดวงมณี เลาวกุล และ ดร.ทีปกร จิริจิตกุลชัย เป็นผู้บรรยาย

ผลการสำรวจนี้ใช้วิธีสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ทรงคุณวุฒิด้านการคลัง เศรษฐศาสตร์สวัสดิการ และความคุ้มครองทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ ตลอดจนจนถึงกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในเรื่องระบบบ้านาญแห่งชาติ ทั้งภาคการเมือง นักวิชาการ ข้าราชการประจำ ข้าราชการบ้านาญ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม สื่อและคนรุ่นใหม่ เพื่อรับฟังข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะแบ่งประเด็นได้ดังนี้

1.ความครอบคลุมและเพียงพอ ในภาพรวมมีความเห็นตรงกันว่า “สวัสดิการผู้สูงอายุในปัจจุบันแม้ครอบคลุมแต่ไม่เพียงพอ แต่มีข้อถกเถียงกันในนิยามคำว่าถ้วนหน้านั้นควรรวมกลุ่มข้าราชการด้วยหรือไม่” ซึ่งภาควิชาการและภาคประชาสังคมย้ำความสำคัญของคำว่าถ้วนหน้าเพราะกังวลเรื่อง

ผู้สูงอายุตกหล่นเข้าไม่ถึง อีกทั้งควรมีการปรับ “เส้นความยากจน” อยู่เป็นระยะๆ

ขณะที่ภาคราชการประจําองว่าหากวัดตามเส้นความยากจน เบี้ยยังชีพอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ และควรพิจารณารวมสวัสดิการต่างๆ ของรัฐเข้าด้วยกัน เช่น การรักษาพยาบาล ด้านภาครัฐก็เห็นว่า ความเพียงพอขึ้นอยู่กับพื้นที่อยู่อาศัยด้วย และภาคการเมืองมองว่า การให้เบี้ยยังชีพไม่ใช่การทำให้สุขสบายจนไม่ต้องทำอะไร แต่ให้พอมีพอกินและให้คนสามารถไปทำในสิ่งที่อยากทำได้มากขึ้น

2.บ้านาญแห่งชาติกับการออมเพื่อชราภาพ ในภาพรวมเห็นว่าควรแบ่งสวัสดิการเป็น 3 ชั้น เป็นขั้นพื้นฐาน ชั้นที่ได้จากการทำงาน และส่วนเพิ่มจากการออม-การลงทุน อย่างไรก็ตาม ในขณะที่ภาควิชาการเห็นว่า ระบบบ้านาญร่วมจ่ายควรเป็นแบบถ้วนหน้าและบังคับ เพราะการออมคือการลงทุนระยะยาวในมนุษย์ อีกทั้งระบบบ้านาญแห่งชาติจะแรงจูงใจให้แรงงานเข้าสู่ระบบ แต่ภาคประชาสังคมแย้งว่า บ้านาญแห่งชาติควรเป็นสวัสดิการพื้นฐาน เพราะแม้บางคนจะมีวินัยแต่ก็ไม่มีเงินเหลือพอจะออมได้

ด้านฝ่ายราชการประจํารวมถึงท้องถิ่น เห็นว่าวินัยการออมทำให้คนมีศักดิ์ศรีเพราะไม่ได้แบมือขอใคร ส่วนภาคราชการแม้เห็นว่าประชาชนควรมีตาข่ายรับรองความปลอดภัย (Safety Net) แต่ก็ต้องมีการออมภาคบังคับด้วยเพื่อสะสมทุนของตนเอง และฝ่ายการเมืองไม่ปฏิเสธระบบบ้านาญแบบร่วมจ่ายและสามารถทำควบคู่ไปกับบ้านาญแบบไม่ร่วมจ่ายก็ได้ แต่การให้ร่วมจ่ายเพียงอย่างเดียวมันน้อยและสายเกินไป (Too Little Too Late)

3.การปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการผู้สูงอายุ มีข้อถกเถียงระหว่างการจัดทำกฎหมายใหม่กับการปรับปรุงกฎหมายเดิม และ 4.หน่วยงานหลักในการขับเคลื่อนระบบบ้านาญแห่งชาติ แม้จะเห็นตรงกันว่าควรมีหน่วยงานใหม่ขึ้นมาทำงานเรื่องนี้ แต่ก็มีความเห็นต่างกันในเรื่องรายละเอียด เช่น ภาควิชาการกลุ่มหนึ่งมองว่าควรเป็นหน่วยงานภายใต้กระทรวงการคลัง แต่อีกกลุ่มเห็นว่าควรเป็นองค์กรกึ่งอิสระ

หรือภาคราชการเอกชนก็มองว่าควรเป็นหน่วยงานที่ตั้งผู้มีส่วนได้-เสียทุกฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วม ขณะที่ในกลุ่มข้าราชการหากเป็นข้าราชการประจำ (ยังทำงานอยู่) เห็นว่าควรเป็น

หน่วยงานภายใต้กระทรวงการคลัง แต่หากเป็นข้าราชการบ้านาญ (เกษียณแล้ว) จะเห็นว่าควรเป็นหน่วยงานภายใต้สำนักนายกรัฐมนตรี ด้านฝ่ายการเมืองมองว่า พม. ควรเป็นเจ้าภาพหลักและควรเป็นกระทรวงที่ได้รับการจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมด้วย เป็นต้น

“ทำไมต้องมีระบบบ้านาญแห่งชาติ?” ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทางเศรษฐกิจของประชากรผู้สูงอายุและกลุ่มวัย 40-59 ปี ซึ่งเป็นคนรุ่น “สีนามิประชากร” หมายถึงอยู่ในยุคสมัยที่ไทยมีประชากรเกิดปีละ 1 ล้านคน แสดงให้เห็นว่าผู้สูงอายุในปัจจุบันและอนาคต มีความประปรายต่อความยากจนสูง ส่วนมากไม่มีความสามารถในการออม เมื่อพิจารณาจากรายได้ ค่าใช้จ่าย และหนี้สิน ในขณะที่คนวัยแรงงานมีรายได้เติบโตไม่ทันค่าครองชีพ

ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่า “ไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่มีปัญหาความเหลื่อมล้ำรุนแรงอันดับต้นๆ ของโลก” โดยผลการศึกษาพบว่า ในช่วง 35 ปีล่าสุด ครัวเรือนระดับล่างได้รับประโยชน์จากการเพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์มวลรวม (GDP) ในสัดส่วนที่น้อย ไม่สามารถลืมหือปากได้ แรงงานไทยได้รับค่าจ้างที่ไม่เป็นธรรม เพราะค่าจ้างไม่สามารถเติบโตได้ทัน GDP ทั้งที่ผลิตภาพแรงงาน (ความสามารถในการทำงาน) นั้นเติบโตเร็วกว่า GDP

ดังนั้น “อนาคตประเทศไทยเผชิญความเสี่ยงวิกฤตความยากจนในผู้สูงอายุ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อศักยภาพทางเศรษฐกิจโดยรวม” อย่างไรก็ตาม รัฐบาลจะต้องมีรายได้เพิ่มขึ้น โดยแหล่งรายได้ที่สำคัญสำหรับระบบบ้านาญแห่งชาติ ได้แก่ การขยายฐานภาษี และการปฏิรูประบบงบประมาณ ซึ่งจะได้นำเสนอในตอนต่อไป (ฉบับวันเสาร์ที่ 1 เม.ย. 2566)!!!

หมายเหตุ : ดูรายงานได้ที่ <https://drive.google.com/drive/folders/1SLH79viRq6fQw4o6g6LDh3L2W7Rzi890>

SCOOP@NAEWNA.COM

ความท้าทายเรื่อง 'คน' สำหรับ บริษัทข้ามชาติไทยในต่างแดน

กรุงเทพธุรกิจ

Now and Beyond

● จตุรงค์ นกธ

สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (TU- RAC)

ปัจจุบันมีกลุ่มบริษัทขนาดใหญ่ของไทยไปลงทุนในต่างประเทศจำนวนมากขึ้น ตัวอย่างเช่น กลุ่มซีพี กลุ่มไทยเบฟ กลุ่มเซ็นทรัล กลุ่มไทยยูเนี่ยน จนมีสภาพเป็นบริษัทข้ามชาติ (Multinational Corporations) ซึ่งนับว่าเป็นความก้าวหน้าของเอกชน และเป็นความภาคภูมิใจของประเทศ แต่บริษัทข้ามชาติสัญชาติไทยเหล่านี้ยังต้องเผชิญกับความท้าทายหลายประการในตลาดต่างประเทศ โดยเฉพาะเรื่องของคน

งานวิจัยชิ้นหนึ่งของผู้เขียนระบุว่า **บริษัทข้ามชาติโดยทั่วไปมักต้องพบกับอุปสรรคหรือต้นทุนของการเป็นบริษัทต่างชาติที่เข้าไปดำเนินธุรกิจในแต่ละประเทศ (Liability of Foreignness)** ซึ่งหมายความว่า การเข้าไปดำเนินธุรกิจในแต่ละประเทศของบริษัทข้ามชาติต้องจัดการกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดจากบริบทเชิงวัฒนธรรม ข้อกฎหมาย ภาษา และสภาพสังคม รวมถึงเศรษฐกิจที่แตกต่างไปจากประเทศแม่หรือประเทศที่เป็นต้นกำเนิด (Home Country) ของบริษัทข้ามชาติเหล่านั้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริษัทข้ามชาติที่มีต้นกำเนิดจากประเทศกลุ่มตลาดเกิดใหม่ (Emerging Market Economies) ดังเช่น ประเทศไทย ประเทศจีน นอกจากจะต้องพบกับอุปสรรคของการเป็นบริษัทต่างชาติดังกล่าวแล้ว ยังต้องพบกับอุปสรรคอีกประเภทหนึ่งที่เรียกว่า **อุปสรรคของการมีต้นกำเนิดจากประเทศกลุ่มตลาดเกิดใหม่ (Liability of Origin)** ทั้งนี้เพราะผู้คนส่วนใหญ่

(โดยเฉพาะในประเทศที่พัฒนาแล้ว) มักจะมองว่าประเทศที่เป็นตลาดเกิดใหม่เป็นประเทศที่มีสถานะทางเศรษฐกิจไม่ดีนัก มีทรัพยากรไม่มาก และมีระดับของพัฒนาการทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า

การเป็นบริษัทข้ามชาติที่มีประเทศแม่เป็นประเทศกลุ่มตลาดเกิดใหม่ ส่งผลให้กลุ่มลูกค้า (โดยเฉพาะในประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น สหรัฐ สหราชอาณาจักร ญี่ปุ่น) มองว่าสินค้าที่ผลิตจากประเทศในกลุ่มนี้เป็นสินค้าที่ยังไม่มีคุณภาพไม่น่าเชื่อถือ

ในขณะเดียวกันพนักงานที่ปฏิบัติงานอยู่ที่สำนักงานสาขาในประเทศพัฒนาแล้ว (ซึ่งบริษัทข้ามชาติจากประเทศกลุ่มตลาดเกิดใหม่ไปซื้อกิจการมา) ก็มักจะมองนายจ้างที่มาจากความเคลือบแคลงว่าตนเอง จะได้รับการดูแลเช่นเดิมหรือไม่ และจะได้รับค่าจ้าง เงินเดือนและผลประโยชน์สวัสดิการเท่าที่เคยได้รับหรือไม่

นอกจากนี้ ในหลายๆ กรณี พนักงานเหล่านั้นมักจะมองว่านายจ้างจากประเทศกลุ่มตลาดเกิดใหม่อาจจะมาลงทุนเพียงชั่วคราว ไม่จริงจัง และไม่เต็มใจให้ธุรกิจที่พวกเขาปฏิบัติงานอยู่เติบโตได้อย่างยั่งยืน อีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญก็คือ **บริษัทข้ามชาติจากประเทศกลุ่มตลาดเกิดใหม่มักประสบปัญหาจากการที่ไม่สามารถสรรหาผู้สมัครงานที่มีศักยภาพสูงเข้ามาปฏิบัติงาน**

กับตนเองได้ เมื่อขยายหรือเข้าไปซื้อกิจการในประเทศที่พัฒนาแล้ว เนื่องจากชื่อเสียงและภาพลักษณ์ของบริษัทดังกล่าวยังไม่สามารถเทียบได้กับชื่อเสียงและภาพลักษณ์ของบริษัทข้ามชาติที่มาจากประเทศที่พัฒนาแล้ว

ในประเด็นที่เกี่ยวกับพนักงานนั้น แนวทางที่บริษัทข้ามชาติจากประเทศกลุ่มตลาดเกิดใหม่ใช้ในการบรรเทาปัญหา

หลังการไปสร้างหรือซื้อกิจการสำนักงานสาขาในประเทศที่พัฒนาแล้ว คือการหันมาให้ความสำคัญกับการบริหารและพัฒนาพนักงานดาวเด่นหรือพนักงานที่มีศักยภาพสูง (Talent Management) อย่างจริงจัง

โดยการทำสัญญากับมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาที่อยู่ในประเทศนั้นๆ เพื่อให้ทุนการศึกษาและผลิตบุคลากรในแต่ละสาขาตามจำนวนที่ต้องการ ก่อนส่งให้กับบริษัทข้ามชาติเพื่อปฏิบัติงานในตำแหน่งงานที่ขาดแคลนหรือตำแหน่งงานที่เปิดรับสมัครโดยเฉพาะ

รวมถึงดำเนินการพัฒนากลุ่มบุคลากรที่มีศักยภาพสูงอย่างจริงจัง โดยจัดแบ่งพนักงานออกเป็นกลุ่มๆ ตามผลการปฏิบัติงานและศักยภาพในการปฏิบัติงาน ก่อนที่จะดำเนินการกำหนดแผนการพัฒนาพนักงานในแต่ละกลุ่มอย่างเหมาะสมด้วย (โดยจะเน้นกลุ่มพนักงานที่ผลการปฏิบัติงานดีและมีศักยภาพสูงเป็นสำคัญ)

งานวิจัยของผู้เขียนยังค้นพบว่า บริษัทข้ามชาติจากประเทศกลุ่มตลาดเกิดใหม่มักทำสัญญากับสถาบันการศึกษาในประเทศที่ตนเข้าไปดำเนินธุรกิจ เพื่อให้รับนักศึกษาที่มีศักยภาพสูงจากประเทศแม่ (ประเทศต้นกำเนิดของบริษัทข้ามชาติ) เข้ามาเรียนหนังสือตามจำนวนที่บริษัทข้ามชาตินั้นต้องการในสาขาวิชาที่กำหนด

เมื่อจบการศึกษาแล้วก็จัดส่งนักศึกษาเหล่านั้นเข้ามาปฏิบัติงานกับบริษัทข้ามชาตินั้นต่อไป ซึ่งวิธีการนี้ช่วยบรรเทาปัญหาการขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะ (Skill Shortage) และปัญหาการผลิตแรงงานที่คุณสมบัติไม่ตรงกับความต้องการ (Skill Mismatch) ได้เป็นอย่างดี

นอกจากนั้นบริษัทข้ามชาติเหล่านี้เพียงต้องจ่ายเงินเดือน รวมถึงผลประโยชน์สวัสดิการต่างๆ ในอัตราที่ทัดเทียมกับบริษัทข้ามชาติจากประเทศที่พัฒนาแล้ว เพื่อที่จะรักษากลุ่มบุคลากรที่มีศักยภาพสูงให้ปฏิบัติงานอยู่กับองค์กรต่อไปในระยะยาวด้วย

ปัญหาท้าทายของบริษัทข้ามชาตินอกประเทศแม่ในนี้มีมากมาย เฉพาะแค่เรื่องคนก็มีปัญหาให้ขบคิดกันมากมาย หากไม่เตรียมการล่วงหน้าก็อาจคว้าน้ำเหลวได้ จึงต้องวางแผนและหาทางออกกันให้ดีๆ เพราะในที่สุดแล้วคนก็ยังเป็นหัวใจของกิจการทั้งหลายอยู่ดี

วช. ดัน Smart Farmer ชูทุเรียนเมืองนนท์ พันวิถิต น้ำเค็มหนุนและน้ำเสียจากการขยายตัวของชุมชนเมือง เพื่อรักษามรดกทางวัฒนธรรม เตรียมพร้อมส่ง ออกต่างประเทศ

30 มีนาคม 2566

วันที่ 29 มีนาคม 2566 : สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (อว.) โดย ดร.วิภารัตน์ ดีอ่อง ผู้อำนวยการสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) มอบหมายให้ ดร.จันทรรวิภา ธนะโสภณ ผู้ทรงคุณวุฒิ (วช.) พร้อมด้วยกลุ่มสารนิเทศและประชาสัมพันธ์ (วช.) นำคณะสื่อมวลชนเยี่ยมชมโครงการวิจัย เรื่อง "การพัฒนาเกษตรกรไทยสู่ smart farmer (กรณีศึกษาการพัฒนาเกษตรกรผู้ปลูกทุเรียนเพื่อการส่งออก)" โดยมี รศ.ดร.วรภัทร วชิรยากรณ์ สาขาวิชาเทคโนโลยีการเกษตร คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นผู้บริหารจัดการโครงการวิจัย และ คุณเดวิดนาถ เพ็ชรสุวรรณ พร้อมด้วย พ.ต.อ.ดำรงพงษ์ เพ็ชรสุวรรณ แห่ง สวนอลิษา และ นายเฉลิมศักดิ์ ผมพันธ์ นักวิชาการส่งเสริมการเกษตรชำนาญการพิเศษ รักษาราชการแทนเกษตรอำเภอเมืองนนทบุรี ให้การต้อนรับ ณ สวนอลิษา อ.เมือง จ.นนทบุรี

ดร.จันทริภา ธนะโสภณ ผู้ทรงคุณวุฒิ (วช.) กล่าวว่า การลงพื้นที่ในวันนี้ เป็นหนึ่งในโครงการทำทายไทยที่ (วช.) สนับสนุนทุนวิจัย สวนทุเรียนอลิษา อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี เป็นสวนทุเรียนที่เก่าแก่ แต่มีปัญหาในเรื่อง น้ำเค็ม ซึ่ง (วช.) ได้นำนวัตกรรมใหม่ๆ ที่จะให้ต้นทุเรียนรอดจากน้ำเค็ม นอกจากนี้ยังหาวิธีทำให้ต้นทุเรียน เจริญเติบโต มีทุเรียนอร่อยให้รับประทาน ซึ่งทุเรียนที่นี้ขายได้ราคาดี เมื่อราคาดีก็อยากให้ต้นทุเรียนยังยืนอยู่ไป นานๆ และมีผลผลิตมากๆ อันนี้คือจุดประสงค์ที่มาในวันนี้

นายเฉลิมศักดิ์ ผมพันธ์ นักวิชาการส่งเสริมการเกษตรชำนาญการพิเศษ รักษาราชการแทนเกษตรอำเภอ เมืองนนทบุรี กล่าวว่า สถานการณ์ปัจจุบันพื้นที่ปลูกทุเรียนในอำเภอเมืองที่ขึ้นทะเบียนมีอยู่ 1,168 ไร่ เกือบเกี่ยว ได้ประมาณ 100 กว่าไร่ ปีที่แล้วสำรวจผลผลิตได้ประมาณ 5,000 ลูก ปีนี้อยู่ในระหว่างการสำรวจ รู้สึกยินดีที่ (วช.) ได้นำงานวิจัยลงพื้นที่มาช่วย ซึ่งขณะนี้สวนทุเรียนประสบปัญหา เรื่องน้ำเค็ม สภาพภูมิอากาศ โรคและ แมลง ในบางสวน แต่บางสวนก็ประสบความสำเร็จ บางสวนปลูกแล้วตาย ปลูกซ่อม จนท้อใจเลิกทำสวนไปแล้วก็มี ในส่วนของการแก้ไขปัญหาของสำนักงานเกษตรอำเภอ เข้าไปช่วยดูเรื่องความสมบูรณ์ของดิน เรื่องโรคและแมลง ศัตรูพืช ซึ่งวันนี้เป็นโอกาสดีที่จะได้นำงานวิจัยไปเผยแพร่ให้เกษตรกรที่ทำสวนทุเรียนในจังหวัดนนทบุรีต่อไป

รศ.ดร.วรภัทร วชิรยากรณ์ ผู้บริหารจัดการโครงการฯ กล่าวว่า มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้รับการสนับสนุนทุน วิจัยจาก (วช.) ในการดำเนินโครงการพัฒนาเกษตรกรไทยสู่ Smart farmer (กรณีศึกษาการพัฒนาเกษตรกรผู้ ปลูกทุเรียน เพื่อการส่งออก) ภายใต้กรอบการวิจัยหลักการเพิ่มผลผลิตด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยี โดยคณะนัก วิจัยได้ถ่ายทอดนวัตกรรมการผลิตทุเรียนคุณภาพสูงจากการวิจัยและพัฒนาการช้กนารากลอย (Reborn Root Ecosystem: RRE) เป็นนวัตกรรมที่สร้างระบบนิเวศน์ให้มีอิวมัสและสารคีเลตเพื่อให้รากฝอย (fine root) หา น้ำและแร่ธาตุร่วมกับระบบจุลินทรีย์ในดินอย่างสมดุล และนวัตกรรมการให้น้ำแบบที่ราบลุ่ม ที่ให้น้ำตามการปิดเปิด ปากใบของทุเรียน และสภาพน้ำขึ้นน้ำลง เพื่อช้กนาคให้ทุเรียนสร้างกลิ่นหอม และรสชาติดี ตามเดิมของผลไม้ใน เขตราบลุ่มแม่น้ำของนนทบุรีที่มีชื่อเสียง ให้กับเกษตรกรผู้ปลูกทุเรียน ณ สวนอลิษา จ.นนทบุรี ส่งผลให้ต้นทุเรียน พื้นที่จากอิทธิพลน้ำเค็มหนุน และน้ำเสียจากการขยายตัวของชุมชนเมือง มีการออกดอกติดผลและให้ผลผลิตมี คุณภาพที่ดีมาก และยังสามารถเก็บเกี่ยวผลผลิตได้ก่อนทุกแปลงใน จ.นนทบุรี อีกด้วย

คุณศิวานถ เพ็ชรสุวรรณ แห่งสวนอลิษา เปิดเผยว่า สวนที่ได้รับมาเป็นมรดกตกทอดมา และคุณแม่ท่านให้รักษาไว้ ทางสวนได้พยายามทำให้ดีที่สุด ก่อนเมื่อปี พ.ศ.2561 สภาพต้นทุเรียนยังมีสภาพดีให้ผลผลิตอย่างต่อเนื่อง จากสภาพแวดล้อม และสภาพอากาศเปลี่ยนไป น้ำที่ใช้รดทุเรียนมีความเข้มข้นสูงมาก 560-800 ppt ทำให้ทุเรียนส่วนใหญ่ใบไหม้ เมื่อแตกยอดใหม่มาใบเล็กและร่วงหล่นไป พร้อมกับการขยายตัวของชุมชนเมืองทำให้น้ำเสียซึมผ่านใต้ดิน ทำให้ต้นทุเรียนทยอยทรุดโทรม เมื่อปลายปี 2564 ทางสวนได้ทราบข่าวว่าทาง จ.นนทบุรี ได้ทำหนังสือไปขอให้ทางกระทรวงอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ และนวัตกรรม (อว.) มีนักวิจัยจากหลายสถาบันมาร่วมประชุมกับทาง จ.นนทบุรี ภายหลังได้รับการติดต่อประสานงานกับทางทีมวิจัยทุเรียนของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร.วรภัทร วชิรยากรณ์ และทีมงานนักศึกษาปริญญาโท คุณธนวัฒน์ โชติสุวรรณ เข้ามาฟื้นฟูสภาพสวนตั้งแต่ต้นปี 2565 เป็นต้นมา ด้วยนวัตกรรมชักนารากลอย (Reborn Root Ecosystem) และปรับปรุงการให้น้ำด้วยนวัตกรรม Basin Fertigation ทำให้ต้นทุเรียนมีสภาพดีขึ้น ออกติดผลได้ง่าย เป็นธรรมชาติเหมือนในอดีต ที่ทุเรียนออกดอกติดผลเอง ไม่ต้องบังคับน้ำให้ออกดอกเหมือนในปัจจุบัน อีกทั้งยังลดการใช้สารเคมีหรือปุ๋ยไปได้อย่างมาก ทุเรียนยังคงมีคุณภาพดี เมื่อได้รับการอบรมจากทีมวิจัยของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้พบเพื่อนในจังหวัดเดียวกันอาทิสวนเสรี คุณอนุสรณ์ กลอยดี ไทรน้อย นนทบุรี กว่า 200 ไร่,สวนเกษตรไฮเปอร์ คุณสุชาติ วงษ์สุเทพ ที่ปราจีนบุรี,สวนคุณชัยนรินทร์ ชีรเดชไชยพันธ์ สุราษฎร์ธานี และสวนลุงเจ๊ก คุณกมล เหลือวิชา ศรีสะเกษ ได้นำ นวัตกรรมการยกกรรวย RRE ไปฟื้นฟูสวนที่ทรุดโทรมจากโรครากเน่าโคนเน่าแบบถาวร เราจึงได้รวมกลุ่มกันในนาม วิถีทุเรียนอร่อย เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์แล้ว มีคุณชวกร เดโชธรรมสถิต สวนยายช่วยห้วยดาซัน อ.ไทรโยค กาญจนบุรี เป็นหัวเรี่ยวแรงในการประสานงานและคอยให้ความช่วยเหลือกลุ่ม วิถีทุเรียนอร่อย กลุ่มมีสมาชิกน้อยกว่าท่าน ในปัจจุบันและคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในอนาคต

อนึ่ง จ.นนทบุรี ถือว่าเป็นแหล่งที่มีชื่อเสียงแหล่งหนึ่งในการปลูกทุเรียนจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของคำขวัญประจำ จ.นนทบุรี ที่ว่า "พระตำหนักสง่างาม ลือนามสวนสมเด็จฯ เกาะเกร็ดแหล่งดินเผา วัดเก่านามระบือ เลื่องลือทุเรียนนนท์ งามน่ายลศูนย์ราชการ" ซึ่งแสดงถึงการเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายของทุเรียนนนทบุรีในอดีตได้เป็นอย่างดี โดยมีผู้สันนิษฐานว่า ได้มีการนำเอาทุเรียนเข้ามาแพร่กระจายพันธุ์ในประเทศไทย ราวสมัยของพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ราวปี พ.ศ.2330 โดยพบหลักฐานจากเอกสารฐานเกษตรกรรม ระบุว่า ทุเรียนแพร่กระจายเข้ามาในประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. 2330 จากภาคตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศเมียนมาร์ และเข้ามาทางใต้ของประเทศไทย ต่อมาได้มีการนำเอาพันธุ์ทุเรียนต่างๆ เข้ามาปลูกเป็นสวนทุเรียนอย่างแพร่หลายในแถบฝั่งธนบุรี ตามแนวแม่น้ำเจ้าพระยาและขยายพื้นที่มาจนถึงจ.นนทบุรี ทำให้ตลาดนนทบุรีในอดีตกลายเป็นแหล่งขายทุเรียนที่สำคัญแห่งหนึ่งของประเทศ และเนื่องจากทุเรียนนนท์มีเนื้อละเอียดนุ่ม รสชาติ และความหลากหลายของสายพันธุ์ กล่าวกันว่า ดินในแถบนนทบุรี เป็นดินเหนียวที่มีธาตุอาหารของพืชอย่างบริบูรณ์ ซึ่งมีลักษณะแตกต่างจากดินในแถบอื่นๆ ที่มีการปลูกทุเรียน จึงทำให้เนื้อทุเรียนที่มาจากจ.นนทบุรีละเอียด เนื้อหนาและรสดีมาก จึงทำให้ทุเรียนนนท์ มีราคาสูง และเป็นที่ต้องการของตลาด นำรายได้เข้าสู่ชุมชนและจ.นนทบุรีปีละหลายร้อยล้านบาท

วันพฤหัสบดี ที่ 30 มีนาคม พ.ศ. 2566

(https://www.naewna.com/ads_redirect.php?pid=13&id=318&url=https%3A%2F%2Fwww.greenglobeinstitute.com%2FFrontend%2FHome.aspx&stat=1)

หน้าแรก (<https://www.naewna.com/index.php>) / ข่าว Like สาระ (<https://www.naewna.com/likesara>)

สื่อบนหน้า : ‘บ้านาญแห่งชาติ’ ดูแลสูงวัย (1) เหตุผลที่ไทยจำเป็นต้องมี

วันพฤหัสบดี ที่ 30 มีนาคม พ.ศ. 2566, 02.00 น.

Tag : สื่อบนหน้า (<https://www.naewna.com/tags/สื่อบนหน้า>)

 (<https://www.facebook.com/NaewnaOnline>) (https://twitter.com/naewna_news)

 (<https://page.line.me/hfu9282g?openQrModal=true>)

(<https://www.youtube.com/channel/UC7d3VlqC5LvvIraCNHBFtjw>)

(<https://www.instagram.com/naewnanews>)

(<https://www.tiktok.com/@naewna?lang=th-TH>)

การเมืองไทยเข้าสู่ช่วงแข่งขันแบบเต็มสูบ หลังมีการยุบสภาเมื่อวันที่ 20 มี.ค. 2566 ตามด้วยการประกาศวันเลือกตั้งใหญ่ หรือการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สส.) ในวันที่ 14 พ.ค. 2566 ซึ่งบรรดาพรรคการเมืองก็คงเพิ่มความเข้มข้นในการหาเสียงมากขึ้น หลังจากที่ได้เริ่มไปบ้างแล้วในช่วง 2-3 เดือนล่าสุด โดยเฉพาะการ “เปิดนโยบาย” แบบ “เกทับ” พรรคหนึ่งให้เท่านี้ อีกพรรคให้มากกว่า และต่อมาก็มีพรรคที่ให้มากขึ้นไปอีก

“ผู้สูงอายุ” ก็เป็นอีกกลุ่มเป้าหมายทางคะแนนเสียงของพรรคการเมือง เพราะหากดูข้อมูลที่เปิดเผยโดยกรมกิจการผู้สูงอายุ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (พม.) จะพบว่า ณ สิ้นปี 2565 ประเทศไทยมีประชากรสูงวัย อายุ 60 ปีขึ้นไปถึง 12,519,926 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 18.94 ของประชากรทั้งหมด 66,090,475 คน ถือว่าไม่น้อยเลยทีเดียว ยังไม่ต้องนับเรื่องของ “สังคมสูงวัย” ที่จำนวนผู้สูงอายุจะยังคงเพิ่มขึ้นไปอีกในหลายปีข้างหน้าหลังจากนี้ และรวมถึง “ลูกหลาน” ประชากรวัยแรงงานที่ต้องดูแลพ่อแม่ญาติผู้ใหญ่ที่แก่ชรา

เพราะในปัจจุบันผู้สูงอายุมีสิทธิได้รับ “เบี้ยยังชีพ” แบบขั้นบันได เช่น 600 บาทต่อเดือน เมื่ออายุ 60-69 ปี, 700 บาทต่อเดือน เมื่ออายุ 70-79 ปี, 800 บาทต่อเดือน เมื่ออายุ 80-89 ปี และ 1,000 บาทต่อเดือน เมื่ออายุ 90 ปีขึ้นไป นั่นต้องยอมรับว่า “ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพ” กลายเป็นภาระของลูกหลานที่ต้องส่งเงินมาเลี้ยงดู ทั้งที่ควรจะได้เก็บออมเงินสร้างเนื้อสร้างตัวของตนเอง แต่คำถามคือ “นโยบายเกทับทั้งหลายจะหาเงินจากไหนมาจ่าย?” ไม่ว่าจะเพิ่มเป็น 1,000 บาท หรือ 3,000 บาทในทุกช่วงอายุ หรือบ้างก็จ่ายตั้งแต่ 3-5 พันบาท ตามช่วงอายุก็ยังมี

เมื่อช่วงบ่ายวันที่ 23 มี.ค. 2566 ที่ผ่านมาคณะวิจัยความเหลื่อมล้ำและนโยบายสังคม คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ร่วมกับ สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (สช.) ได้เปิดเผยรายงานผลการศึกษาดูแลการวิจัย “การวิเคราะห์ช่องว่างทางการคลัง แหล่งรายได้ และความเป็นไปได้ทางเศรษฐศาสตร์ การเมืองของการจัดตั้งระบบบำนาญแห่งชาติ โดยคำนึงถึงผลกระทบของ COVID-19 ที่มีต่อผู้สูงอายุ” โดยมีอาจารย์ 2 ท่านจากคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คือ ผศ.ดร.ดวงมณี เลาวกุล และ ดร.ทีปกร จิริฐิติกุลชัย เป็นผู้บรรยาย

ผลการสำรวจนี้ใช้วิธีสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ทรงคุณวุฒิด้านการคลัง เศรษฐศาสตร์สวัสดิการ และความคุ้มครองทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ ตลอดจนถึงกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในเรื่องระบบบำนาญแห่งชาติ ทั้งภาคการเมือง นักวิชาการ ข้าราชการประจำ ข้าราชการบำนาญ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคมสื่อและคนรุ่นใหม่ เพื่อรับฟังข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะแบ่งประเด็นได้ดังนี้

1. ความครอบคลุมและเพียงพอ ในภาพรวมมีความเห็นตรงกันว่า “สวัสดิการผู้สูงอายุในปัจจุบันแม้ครอบคลุมแต่ไม่เพียงพอ แต่มีข้อถกเถียงกันในนิยามคำว่าถ้วนหน้านั้นควรรวมกลุ่มข้าราชการด้วยหรือไม่” ซึ่งภาควิชาการและภาคประชาสังคมย้ำความสำคัญของคำว่าถ้วนหน้าเพราะกังวลเรื่องผู้สูงอายุตกหล่นเข้าไม่ถึง อีกทั้งควรมีการปรับ “เส้นความยากจน” อยู่เป็นระยะๆ

ขณะที่ภาคราชการประจํามองว่าหากวัดตามเส้นความยากจน เบี้ยยังชีพอย่างเดียววันนั้นไม่เพียงพอ และควรพิจารณารวมสวัสดิการต่างๆ ของรัฐเข้าด้วยกัน เช่น การรักษาพยาบาล ด้านภาครัฐก็เห็นว่า ความเพียงพอขึ้นอยู่กับพื้นที่อยู่อาศัยด้วย และภาคการเมืองมองว่า การให้เบี้ยยังชีพไม่ใช่การทำให้สุขสบายจนไม่ต้องทำอะไร แต่ให้พอมีพอกินและให้คนสามารถไปทำในสิ่งที่อยากทำได้มากขึ้น

2. บํานาญแห่งชาติกับการออมเพื่อชราภาพ ในภาพรวมเห็นว่าควรแบ่งสวัสดิการเป็น 3 ชั้น เป็นขั้นพื้นฐานขั้นที่ได้จากการทำงาน และส่วนเพิ่มจากการออม-การลงทุน อย่างไรก็ตาม ในขณะที่ภาควิชาการเห็นว่า ระบบบํานาญร่วมจ่ายควรเป็นแบบถัวหน้าและบังคับ เพราะการออมคือการลงทุนระยะยาวในมนุษย์ อีกทั้งระบบบํานาญแห่งชาติจะแรงจูงใจให้แรงงานเข้าสู่ระบบ แต่ภาคประชาสังคมแย้งว่า บํานาญแห่งชาติควรเป็นสวัสดิการพื้นฐาน เพราะแม้บางคนจะมีวินัยแต่ก็ไม่มีเงินเหลือพอจะออมได้

ด้านฝ่ายราชการประจํา รวมถึงท้องถิ่น เห็นว่าวินัยการออมทำให้คนมีศักดิ์ศรีเพราะไม่ได้แบมือขอใคร ส่วนภาครัฐก็เห็นว่าประชาชนควรมีตาข่ายรับรองความปลอดภัย (Safety Net) แต่ก็ต้องมีการออมภาคบังคับด้วยเพื่อสะสมทุนของตนเอง และฝ่ายการเมืองไม่ปฏิเสธระบบบํานาญแบบร่วมจ่ายและสามารถทำควบคู่ไปกับบํานาญแบบไม่ร่วมจ่ายก็ได้ แต่การให้ร่วมจ่ายเพียงอย่างเดียววันนั้นน้อยและสายเกินไป (Too Little Too Late)

3. การปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการผู้สูงอายุ มีข้อถกเถียงระหว่างการจัดทำกฎหมายใหม่กับการปรับปรุงกฎหมายเดิม และ 4. หน่วยงานหลักในการขับเคลื่อนระบบบํานาญแห่งชาติ แม้จะเห็นตรงกันว่าควรมีหน่วยงานใหม่ขึ้นมาทำงานเรื่องนี้ แต่ก็มีความเห็นต่างกันในเชิงรายละเอียด เช่น ภาควิชาการกลุ่มหนึ่งมองว่าควรเป็นหน่วยงานภายใต้กระทรวงการคลัง แต่อีกกลุ่มเห็นว่าควรเป็นองค์กรกึ่งอิสระ

หรือภาครัฐก็เอกชนก็มองว่าควรเป็นหน่วยงานที่ตั้งผู้มีส่วนได้-เสียทุกฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วม ขณะที่ในกลุ่มข้าราชการ หากเป็นข้าราชการประจำ (ยังทำงานอยู่) เห็นว่าควรเป็นหน่วยงานภายใต้กระทรวงการคลัง แต่หากเป็นข้าราชการบํานาญ (เกษียณแล้ว) จะเห็นว่าควรเป็นหน่วยงานภายใต้สำนักนายกรัฐมนตรี ด้านฝ่ายการเมืองมองว่า พม. ควรเป็นเจ้าภาพหลักและควรเป็นกระทรวงที่ได้รับการจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมด้วยเป็นต้น

“ทำไมต้องมีระบบบํานาญแห่งชาติ?” ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทางเศรษฐกิจของประชากรผู้สูงอายุและกลุ่มวัย 40-59 ปี ซึ่งเป็นคนรุ่น“สีนํามีประชากร” หมายถึงอยู่ในยุคสมัยที่ไทยมีประชากรเกิดปีละ 1 ล้านคน แสดงให้เห็นว่าผู้สูงอายุในปัจจุบันและอนาคต มีความเปราะบางต่อความยากจนสูง ส่วนมากไม่มีความสามารถในการออม เมื่อพิจารณาจากรายได้ ค่าใช้จ่าย และหนี้สิน ในขณะที่คนวัยแรงงานมีรายได้เติบโตไม่ทันค่าครองชีพ

ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่า “ไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่มีปัญหาความเหลื่อมล้ำรุนแรงอันดับต้นๆ ของโลก” โดยผลการศึกษาพบว่า ในช่วง 35 ปีล่าสุด ครัวเรือนระดับล่างได้รับประโยชน์จากการเพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์มวลรวม (GDP) ในสัดส่วนที่น้อย ไม่สามารถลืมหือตาม้าปากได้ แรงงานไทยได้รับค่าจ้างที่ไม่เป็นธรรม เพราะค่าจ้างไม่สามารถเติบโตได้ทัน GDP ทั้งที่ผลิตภาพแรงงาน (ความสามารถในการทำงาน) นั้นเติบโตเร็วกว่า GDP

ดังนั้น “อนาคตประเทศไทยเผชิญความเสี่ยงวิกฤตความยากจนในผู้สูงอายุ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อศักยภาพทางเศรษฐกิจโดยรวม” อย่างไรก็ตาม รัฐบาลจะต้องมีรายได้เพิ่มขึ้นโดยแหล่งรายได้ที่สำคัญสำหรับระบบบํานาญแห่งชาติ ได้แก่ การขยายฐานภาษี และการปฏิรูประบบงบประมาณ ซึ่งจะได้นำเสนอในตอนต่อไป (ฉบับวันเสาร์ที่ 1 เม.ย. 2566)!!!

หมายเหตุ : ดูรายงานได้ที่

<https://drive.google.com/drive/folders/1SLH79viRq6fQw4o6g6LDh3L2W7Rzi890>

[SCOOP@NAEWNA.COM \(mailto:SCOOP@NAEWNA.COM\)](mailto:SCOOP@NAEWNA.COM)

ข่าวที่เกี่ยวข้อง